УДК 352:338.246.8

https://doi.org/10.52058/3041-1254-2025-12(22)-1102-1112

Малюхов Олександр Сергійович доктор філософії зі спеціальності «Публічне управління та адміністрування», докторант кафедри публічного управління, туризму та готельно-ресторанної справи, Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського, Київ, https://orcid.org/0000-0002-5019-5788

СУЧАСНІ МЕТОДИ Й ТЕХНОЛОГІЧНІ ІНСТРУМЕНТИ ПІДВИЩЕННЯ УЗГОДЖЕНОСТІ ГУМАНІТАРНИХ ІНІЦІАТИВ

Анотація. У статті досліджено сучасні методи та технологічні інструменти підвищення узгодженості гуманітарних ініціатив в умовах багатовимірних, тривалих і динамічних криз, спричинених збройними конфліктами, масовими переміщеннями населення, руйнуванням критичної інфраструктури та зростанням соціально-економічних і безпекових ризиків. Обґрунтовано, що традиційні моделі гуманітарної координації, засновані на фрагментованих інформаційних потоках і ієрархічних управлінських підходах, є недостатньо ефективними в умовах високої невизначеності та швидкої зміни гуманітарного контексту.

Проаналізовано сучасні наукові підходи та міжнародні рекомендації, відповідно до яких узгодженість гуманітарних ініціатив розглядається як системна здатність різних суб'єктів гуманітарного реагування діяти синхронно в межах спільних цілей, пріоритетів і стандартів, уникати дублювання зусиль та забезпечувати адресність допомоги. Визначено, що ключовими практичними вимірами узгодженості є спільний аналіз потреб, прозорий розподіл ролей і відповідальності, стандартизовані процедури обміну даними, скоординована логістика, а також інтегровані механізми моніторингу, оцінки та підзвітності постраждалому населенню.

Особливу увагу приділено ролі цифрових платформ управління інформацією, геоінформаційних систем, сучасних комунікаційних технологій, аналітики великих даних і штучного інтелекту як інструментів переходу від реактивного до проактивного гуманітарного реагування. Обґрунтовано значення міжсекторальної інтеграції гуманітарних, розвиткових і миробудівних зусиль (HDPN nexus), локалізації допомоги та активного залучення громад до процесів планування й контролю гуманітарних програм.

Доведено, що ефективність технологічних інновацій безпосередньо залежить від наявності відповідної управлінської рамки, яка включає адаптивне та agile-управління, партнерські моделі співуправління, управління знаннями й лідерство. Водночас окреслено ключові виклики цифрової трансформації гуманітарної координації, зокрема цифрову нерівність, кіберризики, загрози

захисту персональних даних і дефіцит цифрових компетентностей. Зроблено висновок, що поєднання технологічних рішень з управлінськими інноваціями та міжсекторальною підтримкою формує підґрунтя для створення більш узгодженої, стійкої та гуманно орієнтованої системи гуманітарного реагування.

Ключові слова: державне управління, місцеве самоврядування, гуманітарні ініціативи, гуманітарна координація, координація гуманітарною допомогою, цифрові технології, управління інформацією, GIS, штучний інтелект, адаптивне управління, надзвичайні ситуації, інформаційні технології, безпека.

Maliukhov Oleksandr Serhiyovych PhD of Public Administration, doctoral student of the Public Administration, Tourism and Hotel and Restaurant Business Department, V.I.Vernadsky Taurida National University, https://orcid.org/0000-0002-5019-5788

MODERN METHODS AND TECHNOLOGICAL INSTRUMENTS TO INCREASE THE COHERENCE OF HUMANITARIAN INITIATIVES

Abstract. The article examines modern methods and technological tools for enhancing the coherence of humanitarian initiatives in the context of multidimensional, protracted, and dynamic crises caused by armed conflicts, large-scale population displacement, the destruction of critical infrastructure, and growing socio-economic and security risks. It is argued that traditional models of humanitarian coordination, based on fragmented information flows and hierarchical management approaches, are insufficiently effective under conditions of high uncertainty and rapid changes in the humanitarian context.

The study analyzes current scholarly approaches and international recommendations, according to which the coherence of humanitarian initiatives is understood as the systemic capacity of various humanitarian response actors to act in a synchronized manner within shared goals, priorities, and standards, avoid duplication of efforts, and ensure targeted assistance. It is determined that the key practical dimensions of coherence include joint needs analysis, transparent allocation of roles and responsibilities, standardized procedures for data exchange and reporting, coordinated logistics, as well as integrated mechanisms for monitoring, evaluation, and accountability to affected populations.

Special attention is given to the role of digital information management platforms, geographic information systems, modern communication technologies, big data analytics, and artificial intelligence as tools enabling the shift from reactive to proactive humanitarian response. The significance of cross-sectoral integration of humanitarian, development, and peacebuilding efforts (the HDP nexus), localization of assistance, and active community engagement in the planning and oversight of humanitarian programs is substantiated.

It is demonstrated that the effectiveness of technological innovations directly depends on the presence of an appropriate governance framework that includes adaptive and agile management, partnership-based co-governance models, knowledge management, and leadership. At the same time, the paper outlines key challenges of the digital transformation of humanitarian coordination, including the digital divide, cyber risks, threats to personal data protection, and a lack of digital competencies. The conclusion is drawn that combining technological solutions with managerial innovations and cross-sectoral support provides the basis for building a more coherent, resilient, and human-centered humanitarian response system.

Keywords: public administration, local self-government, humanitarian initiatives, humanitarian coordination, humanitarian aid coordination, digital technologies, information management, GIS, artificial intelligence, adaptive management, emergencies, information technologies, security.

Постановка проблеми. Сучасні гуманітарні кризи дедалі частіше мають багатовимірний, тривалий і динамічний характер. Збройні конфлікти, масові переміщення населення, руйнування критичної інфраструктури, поєднання соціально-економічних ризиків та загроз безпеці формують середовище, у якому гуманітарне реагування потребує максимальної узгодженості дій між численними суб'єктами. У таких умовах традиційні моделі координації, що спираються на паперовий документообіг, фрагментовані інформаційні потоки та ситуативні комунікації, часто призводять до дублювання активностей, нерівномірного розподілу ресурсів, часових затримок і недостатнього врахування реальних потреб постраждалих громад.

Отже, актуалізується потреба у впровадженні сучасних методів та технологічних інструментів, здатних забезпечити системність взаємодії, прозорість обміну даними, підзвітність, підсилення локальної участі та перехід від реактивного до проактивного управління гуманітарними програмами. Саме технологічна модернізація координаційних механізмів стає ключовою умовою підвищення ефективності гуманітарних ініціатив, особливо в умовах високої невизначеності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У звітах Управління ООН з координації гуманітарних питань (OCHA) підкреслюється, що ефективність гуманітарного реагування безпосередньо залежить від якості управління інформацією, спільного аналізу потреб і використання цифрових платформ координації. Зокрема, в Глобальному гуманітарному огляді наголошується на необхідності переходу до інтегрованих інформаційних систем і посилення ролі даних у прийнятті управлінських рішень [7]. Аналогічні підходи відображені в оновлених рекомендаціях IASC, де управління інформацією та цифрові інструменти визначаються як базові елементи сучасної гуманітарної архітектури [6].

Проблематика координації гуманітарних ініціатив традиційно розглядається в рамках гуманітарного менеджменту, кризового управління, публічного

адміністрування та міжорганізаційної взаємодії. У фокусі дослідників – кластерний підхід (у т.ч. механізми координації через тематичні кластери), стандарти гуманітарної діяльності, управління інформацією та розвиток партнерств. Окремий напрям формують праці, присвячені цифровій трансформації гуманітарної сфери: застосуванню інформаційних систем збору даних, геоінформаційних рішень, аналітики великих даних, цифрових платформ зворотного зв'язку та інструментів моніторингу й оцінки та формуванню цифрової довіри (Л. Требик [4]).

Водночас, попри значний науковий доробок, зберігається потреба в систематизації сучасних методів і технологічних інструментів саме як комплексної «архітектури узгодженості» гуманітарних ініціатив. Недостатньо висвітленими залишаються питання інтеграції технологічних рішень із управлінськими підходами – адаптивне управління, agile-логіка, співуправління (Бєльська Т., Алтіндаг Я. [1]), а також роль локалізації, цифрової інклюзії та кібербезпеки як умов сталого функціонування координаційних систем.

Метою статті є узагальнення та систематизація сучасних методів і технологічних інструментів, які забезпечують підвищення узгодженості гуманітарних ініціатив, а також визначення ключових передумов і ризиків їх впровадження в умовах криз та надзвичайних ситуацій.

Виклад основного матеріалу. Сучасні гуманітарні кризи дедалі рідше мають локальний або короткостроковий характер. Вони, як правило, формуються під впливом сукупності взаємопов'язаних чинників, серед яких збройні конфлікти, масштабні внутрішні переміщення населення, руйнування об'єктів життєзабезпечення, економічні потрясіння та зростання соціальної вразливості окремих категорій громадян. За таких умов результативність гуманітарного реагування визначається не стільки обсягом залучених ресурсів, скільки рівнем узгодженості дій між ключовими учасниками процесу – міжнародними та національними інституціями, органами державної влади і місцевого самоврядування, організаціями громадянського суспільства, донорами та представниками бізнесу. У цьому контексті впровадження інноваційних методів і технологій для посилення координації гуманітарних зусиль набуває вирішального значення для ефективної відповіді на актуальні виклики.

Практика показує, що традиційні підходи до гуманітарної координації, засновані на жорстких ієрархічних структурах, паперових процедурах і фрагментованому обміні інформацією, не відповідають динаміці сучасних криз. Вони часто спричиняють дублювання діяльності різних організацій, нераціональне використання ресурсів, затримки у наданні допомоги та обмежене врахування реальних потреб постраждалих громад. На відміну від цього, інноваційні моделі координації орієнтуються на мережеву взаємодію, прозорість інформаційних потоків, цифрову трансформацію процесів і активну участь місцевих акторів, що підвищує гнучкість і адаптивність гуманітарних систем.

Важливим напрямом удосконалення координації є впровадження цифрових платформ для управління гуманітарною діяльністю та обміну даними. Сучасні інформаційні системи збору, обробки й аналізу інформації дають змогу оперативно отримувати відомості про потреби населення, наявні ресурси та спектр активностей різних організацій. Формування єдиного інформаційного простору сприяє зменшенню дублювання допомоги, швидкому коригуванню планів реагування та ухваленню рішень на основі доказів і актуальних даних [2; 3].

Окремим напрямом інноваційної координації є міжсекторальна інтеграція гуманітарних, розвиткових і миробудівних зусиль, відома як підхід «гуманітарна допомога – розвиток – мир» (HDPN nexus). Завдяки сучасним технологічним рішенням стає можливим поєднання термінових заходів реагування з довгостроковими програмами відновлення та розвитку громад. Цифрові інструменти моніторингу й оцінки дозволяють відстежувати результати гуманітарних інтервенцій у динаміці та коригувати їх відповідно до стратегічних пріоритетів сталого розвитку.

Узгодженість гуманітарних ініціатив у сучасних дослідженнях трактується як системна здатність різних суб'єктів гуманітарного реагування – міжнародних організацій, органів державної влади та місцевого самоврядування, громадських об'єднань і донорських структур – діяти скоординовано в межах спільно визначених цілей, пріоритетів і стандартів гуманітарної діяльності. Така узгодженість передбачає не лише уникнення дублювання заходів, а й взаємодоповнюваність ресурсів, компетентностей і мандатів з метою забезпечення максимально адресної та ефективної допомоги постраждалому населенню.

У практичному вимірі узгодженість гуманітарних ініціатив формується, насамперед, через спільне бачення гуманітарних потреб і пріоритетів реагування, що базується на колективному аналізі даних і спільних оцінках потреб. Як наголошується у звітах OCHA та IASC, саме узгоджений аналіз є передумовою стратегічного планування та ефективного розподілу ресурсів у кризових умовах [6; 7].

Важливим елементом узгодженості є прозорий розподіл ролей і відповідальності між учасниками гуманітарного реагування, який забезпечує чітке розуміння функцій кожного актора та знижує ризики інституційних конфліктів. Дослідження ALNAP підкреслюють, що відсутність чітко визначених ролей часто призводить до фрагментації дій і зниження результативності гуманітарних програм [5].

Ключову роль у забезпеченні узгодженості відіграють єдині процедури обміну даними та звітування. Сучасні підходи до гуманітарної координації акцентують увагу на стандартизації інформаційних потоків, використанні спільних цифрових платформ і принципах відповідального управління даними, що дозволяє формувати єдине інформаційне поле для ухвалення рішень.

Завершальним, але не менш важливим виміром узгодженості є наявність інтегрованих механізмів моніторингу, оцінки та підзвітності постраждалому

населенню. Сучасні гуманітарні стандарти наголошують на необхідності залучення громад до оцінки якості допомоги та використання зворотного зв'язку як інструменту коригування програм. Такий підхід не лише підвищує ефективність гуманітарних ініціатив, а й сприяє зміцненню довіри між гуманітарними акторами та громадами.

Таким чином, узгодженість гуманітарних ініціатив постає як багатовимірна управлінська категорія, що поєднує стратегічне планування, цифрову інтеграцію, логістичну координацію та підзвітність, і розглядається сучасними дослідниками як ключова умова результативного гуманітарного реагування

Одним із найбільш результативних інструментів підвищення узгодженості є цифрові системи управління інформацією (Information Management Systems). Їх функціональність включає збір первинних даних (потреби, охоплення, ресурси), консолідацію інформації від різних організацій, аналітику та візуалізацію для прийняття рішень. До найбільш уживаних у гуманітарній сфері належать інструменти формування карти активностей «хто-що-де» (5W), системи збору даних у полі (з мобільними формами), платформи відкритих гуманітарних даних, а також галузеві рішення для оцінки стану послуг (наприклад у сфері охорони здоров'я). Їхня ключова цінність полягає у формуванні єдиного інформаційного простору, що мінімізує дублювання допомоги, підсилює доказовість планування й забезпечує оперативне коригування програм.

Значний потенціал для підвищення узгодженості дій мають також геоінформаційні технології та цифрові картографічні рішення. Вони дозволяють наочно відображати територіальний розподіл гуманітарних потреб, локалізацію вразливих груп, стан інфраструктурних об'єктів і зони підвищеного ризику. Завдяки інтерактивним картам гуманітарні актори можуть ефективніше планувати логістику, координувати присутність на місцях та визначати пріоритетні напрями втручання. В умовах воєнних дій і обмеженого фізичного доступу до окремих територій такі інструменти є критично важливими як для безпеки персоналу, так і для результативності допомоги.

Геоінформаційні системи (GIS) відіграють ключову роль у процесах гуманітарного планування, оскільки переважна частина гуманітарних потреб має чітко виражений просторовий вимір. Саме територіальна локалізація вразливих груп населення, інфраструктурних об'єктів і зон підвищеного ризику зумовлює необхідність використання просторово орієнтованих інструментів для прийняття управлінських рішень. Інтерактивні картографічні рішення дозволяють ідентифікувати осередки найбільш гострих гуманітарних потреб, візуалізувати доступність базових послуг, гуманітарних об'єктів і логістичних маршрутів, а також здійснювати аналіз безпекових ризиків і обмежень доступу до окремих територій.

Застосування GIS-технологій створює можливості для більш обґрунтованого планування розміщення мобільних гуманітарних команд, пунктів надання

допомоги та складів, а також для координації присутності різних організацій у межах одного географічного простору. Це, своєю чергою, знижує ризики дублювання зусиль і сприяє раціональнішому використанню ресурсів. В умовах воєнних загроз і обмеженого доступу до окремих регіонів геоінформаційні інструменти набувають додаткового значення, трансформуючись із суто управлінського засобу на важливий елемент безпекового забезпечення гуманітарних операцій. Вони підвищують рівень прогнозованості операційного середовища, дозволяють враховувати динаміку змін ситуації та сприяють ухваленню більш зважених і безпечних рішень у процесі гуманітарного реагування.

Суттєве значення для посилення координації мають і сучасні комунікаційні технології. Використання онлайн-платформ для проведення координаційних нарад, спільної роботи з документами та планування заходів значно розширює можливості взаємодії між учасниками гуманітарного реагування. Це створює умови для залучення ширшого кола зацікавлених сторін, зокрема представників місцевих громад і громадських організацій, що сприяє підвищенню інклюзивності процесів і якості прийнятих рішень.

Онлайн-платформи комунікації та спільної роботи (відеозв'язок, хмарні сховища, спільні документи, календарі координації) формують технологічну основу мережевого управління гуманітарними процесами. Їх застосування спрощує взаємодію між організаціями, підсилює залученість стейкхолдерів і забезпечує швидке поширення координаційних рішень.

Важливим наслідком є зростання інклюзивності: до координації простіше долучати представників місцевих громад, органів самоврядування, локальних НУО, що підвищує релевантність рішень і підсилює локалізацію допомоги.

Вагомим інноваційним ресурсом у гуманітарній сфері є застосування штучного інтелекту та аналізу великих масивів даних. Технології машинного навчання можуть використовуватися для прогнозування гуманітарних потреб, аналізу переміщень населення та оцінки ймовірності ескалації кризових явищ. Завдяки цьому гуманітарні системи поступово переходять від реагування «постфактум» до превентивного та випереджального управління, що суттєво підвищує ефективність координації.

Особливого значення набуває локалізація гуманітарної допомоги та активне залучення місцевих суб'єктів. Інноваційні технології відкривають нові можливості для участі громад у плануванні, реалізації та контролі гуманітарних програм. Інструменти зворотного зв'язку, мобільні застосунки та онлайн-опитування дозволяють враховувати потреби й очікування постраждалого населення, підвищуючи рівень підзвітності гуманітарних організацій і зміцнюючи довіру між усіма сторонами.

Розвиток аналітики великих даних та технологій штучного інтелекту суттєво розширює можливості гуманітарних систем, створюючи передумови для переходу від реактивного до проактивного гуманітарного реагування. Викорис-

тання алгоритмів машинного навчання дає змогу не лише аналізувати наявну інформацію, а й формувати прогностичні моделі, які дозволяють передбачати зростання гуманітарних потреб, зокрема внаслідок переміщення населення, сезонних змін або ескалації безпекових загроз.

Аналітичні інструменти на основі великих даних також сприяють виявленню прихованих тенденцій і так званих «сліпих зон» у наданні допомоги, які можуть залишатися поза увагою традиційних методів оцінювання. Це підвищує здатність гуманітарних організацій своєчасно коригувати програми та спрямовувати ресурси до найбільш уразливих груп. Окрім цього, використання штучного інтелекту дозволяє здійснювати більш точну оцінку ризиків загострення кризових ситуацій, що є важливим чинником для планування превентивних заходів та підвищення стійкості громад.

Важливим практичним аспектом застосування аналітики даних є оптимізація логістичних процесів, зокрема маршрутів постачання та розподілу гуманітарних ресурсів. Алгоритмічні рішення здатні враховувати складні змінні – безпекові обмеження, доступність інфраструктури, часові фактори – і пропонувати найбільш ефективні сценарії доставки допомоги. Водночас використання таких технологій у гуманітарній сфері вимагає дотримання низки критично важливих умов, серед яких висока якість і надійність даних, чіткі етичні принципи, захист персональної інформації вразливих груп населення, а також прозорість і підзвітність алгоритмічних рішень. Без належного врегулювання цих аспектів потенціал штучного інтелекту може не лише не реалізуватися, а й створити додаткові ризики для гуманітарного реагування.

Поряд із технологічними інноваціями важливу роль відіграють сучасні управлінські підходи. Гнучкі моделі управління [1], партнерські механізми співуправління та розвиток лідерства на місцевому рівні доповнюють цифрові рішення, забезпечуючи швидку адаптацію до змінного середовища, посилення горизонтальних зв’язків і зростання відповідальності всіх учасників гуманітарного процесу.

Технологічні рішення у гуманітарній діяльності не можуть забезпечити сталий ефект без наявності відповідної управлінської рамки, яка інтегрує їх у щоденні процеси планування, координації та прийняття рішень. Саме управлінські підходи визначають, яким чином цифрові інструменти та інноваційні технології перетворюються на практичні механізми підвищення узгодженості гуманітарних ініціатив.

Серед сучасних методів управління особливе значення має адаптивне управління, що передбачає регулярний перегляд планів, постійний аналіз змін у середовищі та оперативне внесення коректив відповідно до динаміки гуманітарних потреб. Такий підхід дозволяє організаціям швидко реагувати на непередбачувані обставини та уникати інерційності в управлінні програмами. Доповнюють його agile-підходи, які ґрунтуються на коротких циклах планування, чіткій

пріоритизації завдань і систематичному осмисленні результатів через ретроспективи, що підвищує гнучкість і узгодженість командної роботи.

Важливим чинником підвищення ефективності гуманітарних ініціатив є розвиток моделей співуправління та партнерства, які передбачають спільне формування управлінських рішень за участі державних органів, органів місцевого самоврядування, громадських організацій і міжнародних партнерів. Такий формат взаємодії сприяє кращому врахуванню локального контексту та забезпечує узгодженість гуманітарних дій із національними та місцевими пріоритетами.

Не менш значущу роль відіграє управління знаннями, що охоплює систематичний обмін кращими практиками, аналіз отриманих уроків і стандартизацію процедур гуманітарного реагування. Накопичення й поширення знань дозволяє уникати повторення помилок і підвищує інституційну пам'ять організацій, що позитивно впливає на координацію зусиль у довгостроковій перспективі. Водночас координація через лідерство виступає інтегруючим елементом управлінської рамки, оскільки ефективні лідери забезпечують якісну комунікацію між стейкхолдерами, формують атмосферу довіри, сприяють врегулюванню конфліктів і підвищують рівень підзвітності в гуманітарних процесах.

Посилення узгодженості неможливе без активної участі постраждалих громад та локальних акторів. Мобільні додатки, чат-боти, гарячі лінії, онлайн-опитування та платформи скарг і пропозицій формують механізми підзвітності й дозволяють коригувати програми на основі реального досвіду отримувачів допомоги. Це підвищує довіру до гуманітарних ініціатив і сприяє кращій координації, адже рішення стають більш «приземленими» та адресними.

Водночас цифрова трансформація гуманітарної координації супроводжується низкою викликів, серед яких нерівний доступ до цифрових технологій, обмежене інтернет-покриття в кризових регіонах, ризики для захисту персональних даних і кібербезпеки, а також потреба у підвищенні цифрових компетентностей персоналу. Подолання цих бар'єрів потребує системних інвестицій у інфраструктуру, навчання кадрів та формування чітких етичних і правових стандартів використання інновацій у гуманітарній діяльності.

Таким чином, посилення координації гуманітарних зусиль за допомогою інноваційних методів і технологій є не короткостроковою тенденцією, а стратегічною умовою ефективного реагування на складні сучасні кризи. Поєднання цифрових рішень, аналітики даних, нових управлінських підходів і активної участі місцевих громад формує підґрунтя для більш узгодженої, результативної та гуманно орієнтованої системи гуманітарної допомоги.

Поряд із очевидними перевагами цифровізації гуманітарної діяльності існує низка системних викликів, які можуть суттєво обмежувати ефективність упровадження інноваційних рішень. До таких викликів належать цифрова нерівність між регіонами та соціальними групами, нестабільний або обмежений

доступ до інтернет-зв'язку в кризових і віддалених територіях, зростання кіберризиків, загрози витоку або зловживання даними, а також дефіцит цифрових компетентностей серед персоналу гуманітарних організацій і представників місцевих спільнот. За відсутності належного врегулювання ці фактори можуть не лише знижувати результативність гуманітарних програм, а й створювати додаткові ризики для безпеки та прав постраждалого населення.

У цьому контексті впровадження інновацій у гуманітарній сфері потребує комплексного та системного підходу. Передусім йдеться про необхідність інвестування в розвиток цифрової та телекомунікаційної інфраструктури, зокрема у створення резервних і альтернативних каналів зв'язку, що забезпечують безперервність гуманітарних операцій в умовах надзвичайних ситуацій. Не менш важливим є навчання персоналу та формування сталої цифрової культури, яка охоплює навички роботи з даними, цифровими платформами та інструментами кібергігієни.

Крім того, ключовою умовою безпечної цифровізації є розроблення й упровадження чітких політик захисту даних і кібербезпеки, що відповідають міжнародним стандартам і враховують специфіку роботи з персональною інформацією вразливих груп. Особливу увагу слід приділяти етичним стандартам використання цифрових технологій, які мають гарантувати дотримання принципів «не нашкодь», добровільної участі та інформованої згоди. Завершальним, але принципово важливим елементом є міжсекторальна підтримка інноваційних процесів з боку держави, донорських організацій і приватного сектору, що дозволяє поєднувати ресурси, експертизу та відповідальність для сталого розвитку цифрових рішень у гуманітарній сфері.

Висновки. Сучасні методи й технологічні інструменти підвищення узгодженості гуманітарних ініціатив формують нову модель гуманітарної координації – мережеву, цифровізовану та орієнтовану на дані й участь громад. Цифрові платформи управління інформацією, GIS-рішення, онлайн-комунікації, інструменти аналітики даних і штучного інтелекту, доповнені адаптивним управлінням, партнерством і локалізацією, дозволяють мінімізувати дублювання, підвищити адресність допомоги та пришвидшити ухвалення рішень.

Водночас технологічні інновації не є самодостатніми: їх ефективність залежить від інституційної спроможності, нормативно-етичних рамок, захисту даних та розвитку компетентностей учасників гуманітарного реагування. Перспективним напрямом подальших досліджень є розробка інтегрованих моделей цифрової координації, які поєднують технологічні рішення з управлінськими практиками, механізмами підзвітності й стійкими підходами до залучення місцевих громад.

Література:

1. Бєльська Т., Алтіндаг Я. Стратегії впровадження агільного управління: інновації для лідерів. *Наукові інновації та передові технології*. 2024. №3(31). С. 126–135. URL: http://perspectives.pp.ua/index.php/nauka/article/view/9697

2. Лубінець Д. Право на інформацію – це основа демократії. *LB.ua : Дорослий погляд на світ*. 2023. 14 лип. URL: https://lb.ua/blog/dmytro_lubinets/565264_pravo_informatsiyu-tse_osnova.html (дата звернення: 10.12.2025).

3. Про електронні комунікації : Закон України № 1089-IXURL від 16 грудня 2020 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1089-20#Text (дата звернення: 10.12.2025).

4. Требик Л. П. Зміцнення цифрової довіри до влади через складові моделі електронного урядування. *Публічне управління в Україні: виклики сьогодення та глобальні імперативи* : збірник тез II Міжнародної науково-практичної конференції (м. Хмельницький, 18 травня 2023 року). Хмельницький : Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова, 2023. С.188–191. URL: https://surl.li/psmakb

5. ALNAP. The State of the Humanitarian System 2022. London : ALNAP/ODI, 2022. URL: https://surl.lu/bxlqhz

6. Inter-Agency Standing Committee. Information Management and Data Responsibility in Humanitarian Action. Geneva : IASC, 2021.

7. United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs. Global Humanitarian Overview 2024. New York : OCHA, 2024.

References:

1. Bielska, T., & Altindag, Y. (2024). *Stratehii vprovadzhennia agilnoho upravlinnia: innovatsii dlia lideriv* [Strategies for implementing agile management: innovations for leaders]. Naukovi innovatsii ta peredovi tekhnolohii – Scientific Innovations and Advanced Technologies, 3(31), 126–135. Retrieved from http://perspectives.pp.ua/index.php/nauka/article/view/9697 [in Ukrainian].

2. Lubinets, D. (2023, July 14). *Pravo na informatsiiu – tse osnova demokratii* [The right to information is the foundation of democracy]. LB.ua – Adult view of the world. Retrieved from https://lb.ua/blog/dmytro_lubinets/565264_pravo_informatsiyu-tse_osnova.html [in Ukrainian].

3. Zakon Ukrainy “Pro elektronni komunikatsii” [Law of Ukraine “On Electronic Communications”]. (2020, December 16). zakon.rada.gov.ua. Retrieved from https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1089-20#Text [in Ukrainian].

4. Trebyk, L. P. (2023). *Zmitsnennia tsyfrovoi doviry do vlady cherez skladovi modeli elektronnoho uriaduvannia* [Strengthening digital trust in government through the components of the e-government model]. In Publichne upravlinnia v Ukraini: vyklyky sohodennia ta hlobalni imperatyvy – Public administration in Ukraine: current challenges and global imperatives (Proceedings of the 2nd International Scientific and Practical Conference, pp. 188–191). Khmelnytskyi: Leonid Yuzkov Khmelnytskyi University of Management and Law. Retrieved from https://surl.li/psmakb [in Ukrainian].

5. ALNAP. (2022). *The state of the humanitarian system 2022*. London: ALNAP/ODI. Retrieved from https://surl.lu/bxlqhz

6. Inter-Agency Standing Committee. (2021). *Information management and data responsibility in humanitarian action*. Geneva: IASC.

7. United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs. (2024). *Global Humanitarian Overview 2024*. New York, NY: OCHA.